

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

KVĚTEN 2021 *** ROČNÍK XXIII. *** ČÍSLO 5

Citát inspirující:

Kniha je záchranný pás samoty.

R.G. De La Serna

Josef Jindra - Nekonečno

Až se jednou sejdu s nekonečnem,
ať je to mladá, krásná žena,
neoblečená,
s vlahými ústy a voňavým dechem,
se po mém posledním přání
zbytečně ptá.
Má tvář je hladce oholená,
nejspíš jsem přišel už svlečen,
v závratném objetí božského míru
se rozplynem ve vesmíru.

Ach, až já se sejdu s nekonečnem,
bude to vážná, stará žena,
do černého oblečená,
s vráscitou tváří, dech starých knih,
kostnatou rukou
změří mou Osudu míru,
otevře vrátka
a hodí mě do vesmíru.

SMUTNÉ SLEPIČÍ JUBILEUM

V letošním roce jsme se chystali na 20.ročník literární soutěže humoru Řehečská slepice. Soutěž proběhla, ale tradiční slavnostní předání cen spojených s programem se uskutečnit, vzhledem k stále nebezpečnému viru, nemůže.

Když jsme vloni v dubnu nahrávali videoprogram s oznámením výsledků, říkal jsem, že se těším na další ročník 10.dubna 2021 v jičínské knihovně. Již na počátku roku jsme tušili, že dodržet tento termín nebude jednoduché. Proto přišla Jana Benešová s nápadem přesunout akci na sobotu 29.května 2021. Dokonce jsme počítali s možností předávání cen venku na zahradě knihovny, ale ani tato možnost nám nebyla dopřána. Věřte mi, nebylo to jednoduché rozhodnutí. Moc jsme se všichni těšili, že aspoň „Slepice“ přinese v dnešní době trochu optimismu. Nakonec nám nezbylo, než slavnostní odpoledne opět zrušit.

Takže opět připravíme vyhlášení výsledků ve videoprogramu. Bude to i malé ohlédnutí za uplynulým dvacetiletím. Doufejme, že Řehečské kvarteto opět nahraje vítěznou píseň v textové soutěži. Pár slov přidá i Jana Benešová, ale onu atmosféru v jičínské knihovně nám to nenahradí. Oceněným pošleme diplomy a sborník.

Měli jsme připravené další akce, například CD s úspěšnými texty ze soutěže, chtěli jsme vydat sborník „Můj život se Slepici,“ atd. Nevzdáváme se, pokud to bude jen trochu možné, chtěli bychom aspoň některé věci uskutečnit koncem srpna v rámci jarmarku Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně.

Bojím se napsat, že snad už v roce 2022 se opět sejdeme osobně! Doufejme, že to vyjde. Jen zvažujeme, že bychom pro rok 2022 nevyhlásili literární soutěž, ale akci pojali jako vzpomínkové setkání, kde bychom nad sborníkem „Můj život se Slepici,“ zavzpomínali na uplynulé ročníky. Ocenili autory, kteří se zúčastnili nejvíce ročníků. Mimochodem spočítal jsem, že se soutěže zúčastnilo za dvacet let celkem 273 osob a jedna školní třída. Jedna autorka nevynechala ani jeden ročník!

Plány jsou velké, ale „COVID“ se nemíní lehce vzdát. Na závěr si

dovolím použít slova Jindry Lírové z mailu, který poslala „Řehečské slepičce:“ *Nezbývá, než si přát, abychom se přes různá úskalí mohli s Tebou setkávat i nadále, a abys našla v té úžasné partě soutěžících nové a mladé talenty, kteří učiní spolu s námi, ostřílenými, svět kolem nás hezčím a příjemnějším.“*

Václav

VÍTE, ŽE ...

- V dubnu vyšla v nakladatelství Nová Forma sbírka Václava France „Křižovatky samot.“ (A6, 84 stran, brožovaná)

Viz <https://www.stahuj-knihy.cz/stahujknihy/eshop/0/3/5/1547-Franc-Vaclav-Krizovatky-samot>

Sbírka Václava France sestavená z básní z období let 2016 až jara 2020 je plachou vlašťovkou smíru mezi dusivou realitou vleklé koronakrizy a úpícím zdravým rozumem. Úsporné verše hledají jistoty v nejisté době. Doslovem opatřila Ilona Pluhařová.

Václav

ČAJ č. 176 – LUBOŠ ZELENÝ

V květnovém ČAJi se jako host představuje trutnovský básník Luboš Giler – Zelený ukázkami ze svého básnického díla.

Rozhovor poskytl básník, prozaik a publicista a šéfredaktor časopisu Partonyma Přemysl Krejčík. Letos třicetiletý autor je velmi plodný, takže nepřekvapí jeho věta v rozhovoru: „Bojím se, kdy mě někdo obviní z grafomanství!“

Regionální autory zastupuje Václav Teslík básní „Ozvěna.“

Jsem rád, že mohu opět představit nové básně ze souboru „Deštivý noci s portským vínem“ talentované autorky z Vysokého Mýta Michaely Prachařové.

Václav

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Táňa NÁLEPKOVÁ
SCÉNÁŘE PROVINČNÍHO PŘÍBĚHU
Euromedia Group, k.s. a Knižní klub, 1999
Kniha získala Literární cenu Knižního klubu

První román Táňa Nálepkové (1954) „Scénář provinčního příběhu“ získal v roce 1999 Literární cenu Knižního klubu. Lze jej asi nejlépe charakterizovat ukázkou, viz str. 113: „Většina žen kolem mě, mého věku, žije sama... a jedna po druhé přichází o dělohu ... většina žen žije sama i vedle svých mužů.“

Hlavní hrdinka, středoškolská profesorka Julie, sice nežije sama, má dvě děti a matku, která by jí ráda organizovala život. Ale muž se z jejího života vytratil, i když ne tak docela. Snaží se získat nový vztah, dokonce si jeden idealisticky snaží vysnit.

Její přítelkyně Marie, taky učitelka „přežívá“ v jednom bytě s dcerou a bývalým manželem, což je snad ještě horší než Juliina situace.

Svoji situaci se snaží řešit různými vztahy, ale naráží nejen u svých dětí. Jaký by si měla dát inzerát, třeba, viz str. 114: „Opuštěná čtyřicítka hledá muže pevně stojícího na vlastních nohou ... velkorysost, tolerance a dobré srdce výhodou.“

Kniha je i zajímavou sondou na našeho školství. Autorka vidí, že se v něm moc od roku 1989 nezměnilo. Studenti jsou nuceni k mentorování, vlastní názor není vítán. Nakonec ani studenti nevědí dost dobře, co po nich Julie vlastně chce.

Román je napsaný zajímavým stylem. V krátkých epizodách jako by opravdu předznamenával příští scénář k filmu. Oceňuji, jak autorka nahlíží na složitosti života s nadhledem a humorem.

Václav

ZORA ŠIMŮNKOVÁ

* 27.6. 1965 + 12.4. 2021

Vůně lip mi padá do sna,
ty má včelo medonosná,
zlatý prášek sesbírám ti z těla:
dřív než kostel zbělá,
neuletíš nikam,
i kdybys chtěla...

(Jičín 23. 5. 2004,
v noci a v 7.00 h ráno)

*Tenhle text mě napadl v noci,
oknem voněly lípy
a na druhém konci náměstíčka
stál kostel sv. Ignáce.
Zora*

Když jsem se dozvěděl z facebooku onu šílenou zprávu, že Zora Šimůnková již nikdy nebude pořádat Večery přiměřených depresí, ani Literární Vysočinu, ani nepřijede do Jičína na Řehečskou slepici, začal jsem vzpomínat, kdy jsem Zoru viděl vlastně poprvé? A jak dlouho jsme se znali? Zorka totiž patřila k typu lidí, kteří nenásilně vstoupí do vašeho života a máte pocit, že ji znáte odjakživa.

Priznám se, Zoro, že si přesný moment nepamatuji, ale zřejmě to bylo na Řehečské slepici, kde jsi vyhrála v kategorii prózy. A pak už to byla celá řada akcí přes Jičínské poetické jaro, moje vystoupení na Depkách, vzpomínané Vysočiny v Chotěboři či v Havlíčkově Brodě a řadu dalších akcí. Vzpomínám si, jak jsi mě doporučila do Obce spisovatelů a spolu jsem jeli na jednu z valných hromad pražskou hromadnou dopravou. To už jsme připravovali povídkovou knížku „Hospodská byla jako ideální manžel,“ kterou jsme společně uvedli v jičínské knihovně na svět. Těch momentů a akcí bylo hodně.

Pochopitelně jsme byli spolu ve stálém mailovém spojení. Přispívala jsi do ČAJe, v loňském roce jsme připravili rozhovor s tvou maminkou profesorkou Janáčkovou k 200.výročí narození Boženy Němcové. Nakonec i v posledním ČAJi 175 jsi odpověděla na anketní otázky ohledně historie soutěže Literární Vysočina. Netušil jsem, že je to tvůj poslední příspěvek. Ani ty jsi netušila.

Velká škoda, měla jsi jistě ještě hodně plánů a snů, chtěla jsi se těšit z vnučky a radovat se z jejich prvních krůčků a slov. Chtěla jsi uspořádat ještě hodně setkání literátů a pokud vím, chystala jsi i novou knížku.

Zoro, děkuji ti za všechny tvoje aktivity, kterými jsi mě a naše literární přátele zatáhla do světa literatury. Víím, že jsi mnohdy upřednostnila zájmy ostatních nad vlastní tvorbou, což byla určitě škoda, ale o to víc lidí jsi potěšila.

Jen poslední listy knihy tvého života nás nepotěšily. Čekali jsme a přáli jsme ti, abys svůj příběh vyprávěla ještě hodně dlouho. Budeme si v tobě listovat. A za sebe slibuji, že nezapomenu nikdy! Václav

Ahoj Zoro!

Jak jsem starej, zjevují se mi všelijaké další způsoby žití a nežití a tak jsem se dostal až k tomu, že asi lze, abych Ti napsal, co jsem nestihnul před 12. dubnem, kdy jsi změnila působiště.

Měl jsem, a mám Tě spojenou zejména s Literární Vysočinou. Zejména s tou v Chotěboři, kterou jste připravovali s Petrem Musílkem, tím kuřáckým rekordmanem, a dalšími přáteli. Tady vybavuje se mi, jak jsi pozvala svou maminku, paní profesorku Janáčkovou, aby vyprávěla o Boženě Němcové, zejména skrze její dopisy. Paní profesorka přetahovala vymezený čas a Tys jen tiše říkala: „Mami, prosím Tě ...“. Ale my poslouchali rádi. A pak jsme večer, to už byla hodně tma, zpívali před hospodou Ódu na radost. A vysvětlovali policajtovi, že tahle píseň se smí i po závěrečné hodině.

Vzpomínám na setkávání skupiny XXVI v Příchovicích, na autorské čtení i dlouhé diskuse. Tak jsme spolu tancovali na nějakém vyhodnocení nějaké soutěže v Plzni. Však víš, jak jsme hnali na vlak, a já porovnával, kdo víc funíme. Stihli jsme. Tenkrát stihli.

Máme, Zoro, na co vzpomínat. Na napsané, na prožité.

proChor

JEDENÁCTÉ PŘIKÁZÁNÍ

Zora ŠIMŮNKOVÁ

To jsem jednou seděl u svýho pařezu v rajský zahradě a přemýšlel, co ještě tak lidstvu sdělit. Teda – až ho stvořím. Zatím jsem měl jenom dva exempláře – samce Adama a samici Evu. Dva kousky se celkem zvládnout daly, ale až jich bude mnohem, mnohem víc, neuměl jsem si představit, jak udržím kázeň. Tak jsem vždycky sedmý den vymýšlel pravidla.

Něco bylo jasný hned: NEZABIJEŠ – neměl jsem zájem tvořit svět za chvíli znova: neumíte si představit, jaká je to makačka. Práce je přitom jak na kostele. V JEDNOHO BOHA VĚŘITI BUDEŠ – nejdřív jsem myslel, že tam ani nedám – nikdo jiný než já přece není!, ale známe lidi. Ale co NESESMILNÍŠ? Nad tím jsem chvílku uvažoval. Když jsem slyšel Evu, jak se celé dny chichotá a nakrucuje, ...a pak ji zas pozoroval, (nemyslete si, že jsem nějaký voyeur, ale Bůh přece vidí všechno), jak půl dne vydrží sedět zasmušilá a kouká do blba, byl jsem na vážkách.

Nějaký to smilnění by jí možná pomohlo. No jo, ale co když jí smilnění stačit nebude? Co když se, nedejžá, fakt zamiluje? A od Adama odejde? A od dětí – až je po vyhnání z Ráje bude mít? Co potom? Bylo mi jasný, že je to těžká otázka, ani já nemám na to, domyslet všechno do důsledků. Tak jsem nakonec vzal tužku a NESESMILNÍŠ jsem tak pro forma přidal. Stejně to nebudou dodržovat, ale aspoň výčitky svědomí by mohli mít.

Stejně jsem si někdy říkal, jestli jsem si přeci jen neukouzl příliš velký sousto – udělat lidstvo... Jenže – už mi začínalo být samotnému smutno. Dokud jsem se mohl hádat aspoň s tou chytřejší částí andělů, která se pak dole v Pekle udělala pro sebe, bylo mi hej. Ale pak... už mi zbyl jen archanděl Gabriel a ten hrozně šišlal. A jak mě teda napadlo udělat lidi? Jednou jsem na Zebřím paloučku koukal na opice. Na hovor moc nebyly, ale vždycky mě pobavilo, jak šikovně si vybíraly vši. Tam přišel ten nápad – udělat něco mezi andělem a opicí a dát tomu dar řeči.

Nějakých sto let jsem to v hlavě ještě doladřoval a pak jsem uplácal Adama. Ten panák se mi pořád nějak nezdál, ale sotva jsem ho opřel o strom a šel se podívat trochu zdálky, ožil a už se nedal. Uraženě si sedl na pařez. – Ahoj, člověče, co je?, povídám mu.

– Co by bylo, zase naštvaneš on. Nejsem člověk, jsem Adam. A proč se ti nelíbím, když jsi mě stvořil?

No a to jsem už věděl, že s ním budou potíže. Taky byly. Nebavilo ho skákat ze stromu na strom, smutně sedával před svou jeskyní..., a když jsem ho jednou vzal s sebou dívat se na opice, přistihl jsem jej pak, jak si jednu opici kreslí klacíkem do písku.

Podrbal jsem ho na zátylku a pochválil:

– Šikulka Adam, vidíš, jakou opičku umíš namalovat!

Vyskočil na všechny dvě a vztekle na mě vypálil: – To není opice, to je Eva. Chci Evu.

Dodnes nevím, kdo mu vyzradil můj tajný plán: časem k němu udělat samici. Sám na to určitě nepřišel. Jenže pak s tím otravoval každý den – až jsem řekl – tak jo, Adame, ale... bude to bolet.

Myslel jsem, že se lekne, ale ne. Tak jsem mu to osladil. Byla to práce na celé odpoledne, ale – Eva stála za to. Adam byl u vytržení..., šel za ní kamkoliv kývla.

V Bibli se píše, že jsem ženu stvořil z Adamova žebra. Nevěřte tomu, jenom žebro to nebylo. Pestrá směska všeho možného: trochu kočky, trochu kamení, jen já sám vím, co jsem z čeho dělal ...

Někdy jsem se i sám nad sebou musel zamyslet – chtěl jsem přece původně parťáka – a teď jsem na Adama skoro žárlil. Fakt byly chvíle, kdy jsem si přál, ať už Eva rozváže... Dočkal jsem se: necelý měsíc po Stvoření proseděla Eva celý den zasmušile před jeskyní. Nerozesmály ji ani opice, které pro ni Adam navodil ze Zebřího paloučku, naopak se k nim otočila zády. Nakonec Adam nechal vši snahy ji rozesmát a zasmušile si sedl vedle ní. To ještě, chudák, netušil, že nejlepší teprve přijde. Sotva na druhý den ráno Eva vystrčila hlavu z jeskyně, začala Adama prohánět a sekýrovat. Tohle chci a támhleto chci, nic jí nebylo dost dobré. Chtěla se dívat na orangutany, pak už zase jen na psy dingo, když Adam táhl na ramenou stokilového kance, skoro jsem ho litoval. A když s ním musel ještě zápasit, doplnil jsem do Desatera něco o tom, že aspoň jeden den v týdnu se má lenořit. Lidi si to nějak volně přeložili jako POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL, jenže když jsem to psal, nebyla neděle, ale zrovna středa. Celý den ho prostě proháněla jako smyslů zbavená. A v noci musel spát před jeskyní. Nevěděl jsem, jestli ho lítovat, nebo mu to přát.

Jak si tak přemýšlím a koukám se na spícího Adama, najednou Eva potichu leze z jeskyně. Okamžitě jsem zbystril..., ne, ne, fakt mě

nenapadlo, že TU ODPOVĚĎ bude chtít znát tak brzo. Šla ke Stromu poznání. Plánoval jsem to pro ně tak za sto, sto padesát let... Adam s Evou pro mě byly teprve prototypy, zkušební vzorky, chtěl jsem je nějakou dobu ještě pozorovat, abych se propříště v tvoření lidstva vyvaroval případných chyb, ale teď... nezbylo nic než jen přihlížet. Adam spal a dost dobře jsem nemohl na Evu jen tak vybafnout, byla totiž nahá a co by si o mně pomyslela, že ji celý čas tak vidím...

Neštěstí se nedalo zabránit. Tak jsem aspoň ještě uhasil sopky na zemském povrchu a do koryt řek jsem pustil vodu..., no a pak zbývalo nažhavit plamenný meč a sojku poslat pro archanděla Gabriela...

A pak už jsem jen slyšel křik a pláč a skřípění zubů – a nakonec velký třesk, to jak zapadla brána do Ráje.

A věřte, nebo ne, od té doby už jsem si milionkrát říkal, že jsem měl vyhnat jenom Adama, ale Evu si nechat... Byla by se mnou, měla by se jako v ráji, ale hlavně: byla by jediná. Protože už jsem mezitím Desatero na hoře Sinaj vnutil Mojžíšovi, moje Jedenáctý přikázání není tak všeobecně známý, ale možná je docela nejdůležitější. Však ho uvidíte: kdo přijde do Ráje, může na skále hned vedle hlavního vchodu vidět namalovanou figurku ženy a vedle ní nápis: VŠEHO MOC ŠKODÍ.

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ MÁCHOVOU STOPOU

Téma letošního ročníku: Třináctka – v libovolném významu do textu/komiksu zakomponovaná číslovka 13

Soutěžní kategorie (věkové): žáci a studenti (do 18 let) a dospělí

Soutěžní kategorie (žánrové): próza (max. 3 normostrany; normostrana = 1800 znaků vč. mezer), komiks (max. 20 stran v pdf formátu). Soutěžní díla pošlete na e-mail: machovoustopou@seznam.cz.

Na závěr dokumentu se soutěžním příspěvkem je nutno uvést: celé jméno autora/autorky, kategorii, e-mailovou a poštovní adresu.

Uzávěrka zaslání příspěvků je: 15. září 2021

Další informace na <https://www.knihovnalitomerice.cz/projekty/m%C3%A1chovou-stopou/>.

ON LINE BESEDA S JAROSLAVEM RUDIŠEM

Jestli k něčemu pozitivnímu přispěl koronavirus, tak třeba ke konání on line besed. Ve středu 31.března 2021 uspořádala Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně ve spolupráci s Městskou knihovnou v Náchodě besedu se spisovatelem Jaroslavem Rudišem. Ten je právě „uvězně“ v Berlíně, takže se přihlásil z Německa.

Rudiš vzpomínal na živé besedy v obou městech, v Náchodě a v Jičíně, kam se rád vrací. Přečetl ukázkou z knihy „Český ráj,“ ale mluvil o komiksech, které mu vyšly v Německu. Především se věnoval jeho německy psané úspěšné knize „Winterbergova poslední cesta (Luchterhand Literaturverlag, 2019),“ která brzy vyjde v českém překladu.

V příjemné atmosféře padaly nejrůznější dotazy, například na koronavirová opatření v Německu, na Rudišovy cestovatelské počiny v době, kdy se ještě cestovat mohlo. Dokonce i na porovnání českého a německého piva. Hodina a půl uběhla velmi rychle. Ti z vás, kteří besedu nestihli, můžou si ji přehrát na stránkách jičínské knihovny - viz [\(167\) Jaroslav Rudiš | Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně a Městská knihovna Náchod 31. 3. 2021 - YouTube](#) .

V závěru besedy Jaroslav Rudiš slíbil, že po skončení karantén a dalších omezení opět rád zavítá do východočeských knihoven.

Václav

KNIHOVNA VÁCLAVA ČTVRŤKA V JIČÍNĚ
ZVE NA ON LINE BESEDU
S IVOU PEKÁRKOVOU
PROZAIČKOU, PUBLICISTKOU A PŘEKLADATELKOU
STŘEDA 5. KVĚTNA 2021
ZAČÁTEK V 18 HODIN

ONLINE BESEDA
VSTUP DO ONLINE MÍSTNOSTI
NA STRÁNKÁCH KNIHOVNY
A NA FACEBOOK

SBÍRKA „KŘÍŽOVATKY SAMOT“

V dubnu vychází v nakladatelství Nová Forma sbírka Václava France „Křížovatky samot.“ Zde je malá ochutnávka.

VÝČITKY

Vzpomínáš,
krásně jsme dokázali mlčet?

Škoda, že jsme si
nikdy nedokázali říct,
jak je nám právě teď.

A vlaštovky už se houfují
Podzim na jipce
bílý jako stěna
rozevívá brány
samot

BEZDOMOVEC

Brečel
až mu to vyplavilo byt
venku na zastávce čekal
na východ slunce
Měl zpoždění

Začalo pršet ... štěstí
ale štěstí vypadá jinak

Raději se zmuchlal
a zahodil do kontejneru na
odpadky

OTÁZKY

Holá pole listopadu
Pařezy výčitek
drtím v dlani
jako plastový kelímek

Mám ještě šanci
přetřít život
odstínem jara

PROGRAM ŽIVOTA

Sečeme
správným směrem
Vlečeme
pro strach uděláno

Máváme
krčným střem
Vstáváme
každé ráno

Ptají se mně:
Jak se máš?

Jak se mám?
Mám se rád,
ale nahlas se to bojím vyslovit

Václav Franc

KŘÍŽOVATKY SAMOT

V dubnu vychází v nakladatelství Nová Forma
sbírka Václava France „Křížovatky samot.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska
Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Franczub@seznam.cz

Ročník 22. Číslo 5. Květen 2021.
(5.května 2021)
ikobra.rehec.cz